

Overweging Allerzielen

Bij Lucas 8, 22-25

Gisteren was het Allerheiligen, de dag dat alle martelaren en heiligen binnen ons katholieke geloof herdacht werden. Heilig.... Daarin zit het woord Heil: dat betekent redding en heel worden. We krijgen heil bij God. Bij Hem worden we heel. Zo worden wij allemaal opgeroepen tot heiligheid, tot heelheid, tot eenheid met God.

Vandaag vieren we Allerzielen, de dag waarop wij alle gelovige overledenen herdenken. Niet zomaar alle gelovigen, maar ónze gelovigen, ónze overledenen, ónze dierbaren die ons vóór zijn gegaan, op weg naar heelheid, naar heil. Zo is Allerheiligen met Allerzielen verbonden.

Van oudsher is Allerzielen een dag waarop we bidden voor de zielen in het vagevuur, zodat ze gereinigd en in vrede het licht van God kunnen ontvangen. Ik denk dat u dat al veel gedaan heeft: bidden. Bidden tot God om te vragen goed te zorgen voor onze dierbaren. Want bidden is hier eigenlijk het enige wat we kunnen doen als we zomaar achter blijven met lege handen.

De dood van een dierbare is als een storm in ons leven. We hebben het gevoel dat God ons dan niet hoort. Als een dierbare ons ontvalt, is het eerste wat we vragen: waarom? Waarom moeten mensen uit hun leven worden gerukt als we zoveel van hen houden? Waarom wordt iemand ongeneeslijk ziek? Waarom verongelukt iemand? Waarom overlijdt de één jong en de ander oud? De één omringd door zijn naasten en de ander alleen?

Wanneer gaat die storm liggen? We weten het antwoord niet.

Bidden is vragen zonder het antwoord te weten. Jezus vroeg in het evangelie: Waar is jullie geloof? Geloven, dat is vertrouwen. En dat is bidden, ook als we denken dat Hij ons niet hoort. In ons geloof mogen we *vertrouwen* dat God ons wèl hoort. Erop vertrouwen dat Hij ons kent en weet wat in ons hart leeft, zelfs al voordat we het uitgesproken hebben, zoals psalm 139 ons zo mooi leert. Deze psalm zegt ook: "Klom ik naar de hemel - u tref ik daar aan; lag ik neer in het dodenrijk - u bent daar."

Als God zoveel van ons houdt en ons zo goed kent, waarom zou Hij ons dan loslaten? Als dierbaren ons ontvallen, dan mogen we geloven dat zij worden opgevangen. God laat ons niet los als we sterven, maar vangt ons juist op. Hij is die liefhebbende Vader, die onvoorwaardelijk van Zijn kinderen houdt, die gelukkig is als wij bij Hem terug komen als verloren zonen en dochters. Hij sluit ons dan juist in de armen. Dus als wij vallen, als dierbaren ons ont-vallen, dan is God er om ons op te vangen. We mogen geloven in een barmhartige God.

Rouw is een rauwe pijn. Onze dierbaren zullen we altijd blijven missen. God kent ons en Hij weet wat lijden is. Hij wilde zelf ook niet lijden, toen Hij aan het kruis hing, maar liet ons zien dat de dood niet het einde is. Jezus stond weer op. De steen rolde weg voor het graf, Jezus liet zich weer zien aan zijn leerlingen en bleef bij hen. Tot ze alléén weer verder konden, met de inspiratie en de liefde die van Hem uitging en met de Heilige Geest die hen in beweging zette en vulde met energie.

Laten we dus d t vooral bidden als we verdrietig zijn: bidden dat onze dierbaren  ok bij ons blijven in onze herinnering en ons blijven inspireren. Bidden dat onze herinnering aan hen ons  ok op de been houdt, ons  ok in beweging zet, ons  ok liefdevol stemt en inspireert. Onze herinneringen mogen daarom levendig blijven en die mogen we blijven vasthouden. Er is geen betere plek voor onze doden en onze herinneringen dan in ons eigen hart. Want deze mensen horen bij ons. In liefde blijven we altijd met elkaar verbonden.

Liefde is sterker dan de dood. Onze doden zijn niet voorgoed verdwenen. De dood is een overgang, geen ondergang. Wij vergaan niet in de storm; God is onze dragende kracht. Hij zorgt er voor dat we niet kopje onder gaan. Onze doden zijn veilig in Gods handen en leven voort in ons: in ons hart, in onze kinderen, in ons denken, in ons doen en in ons laten.

Hun leven is niet vergeefs geweest. Als na het eerste verdriet die steen van ons hart rolt en we weer  pleven, als er weer ruimte komt, dan zien we het leven in een ander licht. D n leven we weer. D n is de storm in ons tot bedaren gebracht. We vieren vandaag dus niet de dood, maar het leven. De opstanding.

En natuurlijk willen we graag onze dierbaren bezoeken. Daar is ons kerkhof voor, dat door vrijwilligers van deze kerk liefdevol wordt verzorgd, omdat onze dierbaren ook deel blijven uitmaken van onze geloofsgemeenschap. Daar gaan we naartoe, na deze viering. De graven zullen dan gezegend worden.

Omdat we geloven dat onze doden gezegende mensen zijn. Hele mensen in het licht van Christus' verrijzenis.

Amen